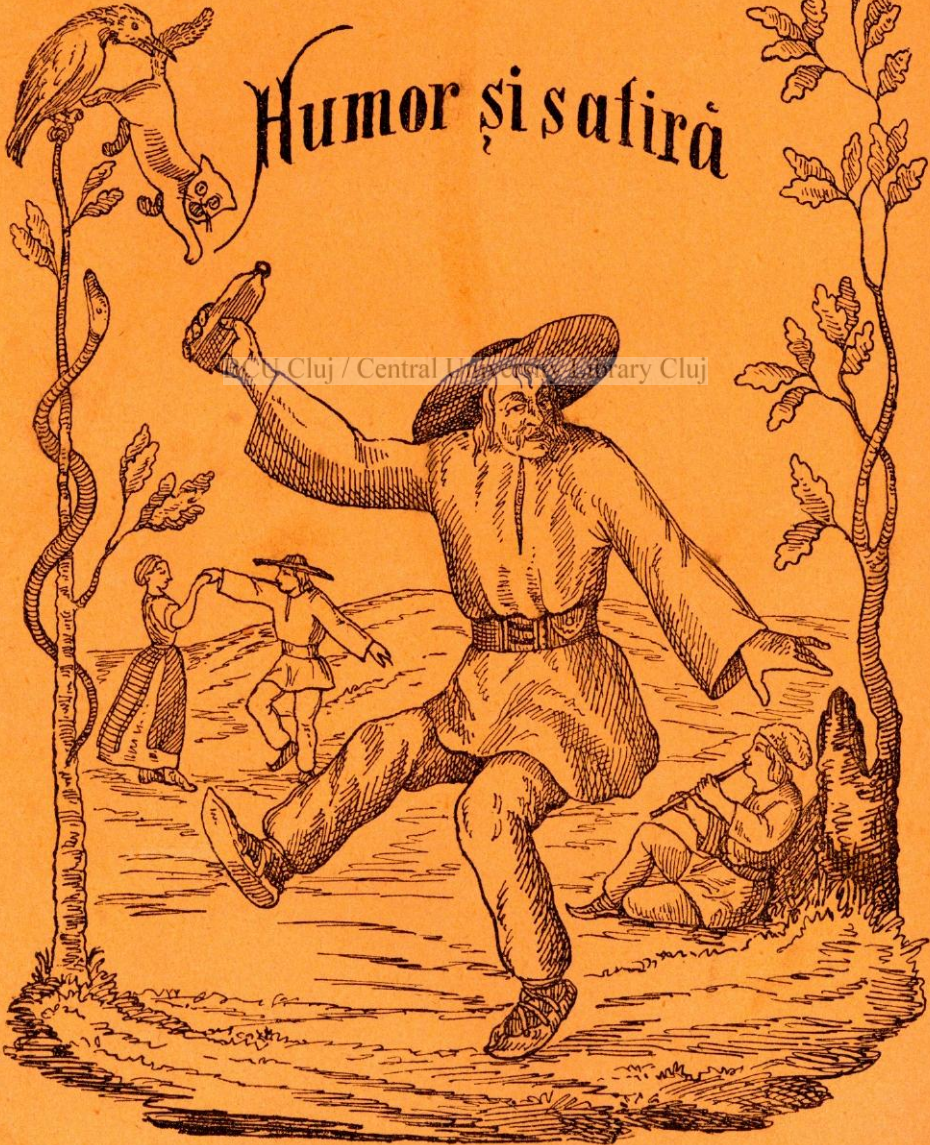

licul

Humor și satiră

CC Cluj / Central Library Cluj

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiăcărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe 1/2 an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe 1/2 an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Picăturile Sfântului Iacob.

În sfârșit și „Picăturile Sfântului Iacob“, pe care Telegraful Roman le recomandă cetitorilor săi c'o stăruință vrednică de 25 note de alun pe revers, 'și-au dovedit puterea lor vindecătoare.

Un preot tinăr, pătîmind de stomach, a urmat sfatul Telegrafului Roman, și 'și-a comandat o sticlă din „Picăturile Sfântului Iacob“ în preț de 1 fl. 20 cr. Aceste picături, fabricate de niște sfinți șarlatani din mănăstirea Aetna, în scopul tragerei pe sfôră a publicului lesne credincios, vindecă ori-ce bôlă de stomach, dacă se iau cu sapa și lopata.

Când a sosit popii nostru sticla cu „Picăturile Sf. Iacob“, se afla și unchiu-so la el, un om bogat, dar' prea sgârcit pentru de a'și da banii pe medicină, cu tôte că pătîmea greu de stomach. Dă-'mi mie sticla asta — ȃice unchiul popii, — și dacă-'mi folosește, eu îți cumpăr alta.

Popa, din respect cătră unchiu-so, care n'avea alți eređi, îi împlinește voia, și acesta nu beuse nici jumătate din Picăturile Sfântului Iacob, când popa era deja erede universal al unei averi de 10,000 fl.

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina, dina, da !

Marcule frumos copil
Jocă în prima April,
Dar' ne jocă nemeșește
Precum se duculuște.

Mai întâi și mai întâi
Te învîrte p'un călcăiu
Și strigă cât îi putea:
Vivat domnii din Gherla!

Că-n Gherla la clericie
Sunt trei dascăli d'omenie
Toți trei doctori foarte docti
Cu nasul de șapte coți.

Unu-î părintele Pasca
Ce ștî bine unгурэсса
Și cioplește polemii
Căci nu ștî face copii.

Al doilea e Dr. Pop
Om mai înalt ca un plop,
Ear' al treilea e Simon
Un prea drăgălaș cocon.

Acești trei domni profesori,
Se aibă-ntru tóte sporiu,
Nu dau banii pe gazete,
Póte că ce nu-'s cochete.

Îi dau însě la foite,
Unde-'s tuzi, unde-'s crăite;
Unde vėd șapte, opt, nouă
Deschid pungulița-n două.

Învêrtește-'i Marcule
Și le strigă puule:
Ce pildă dați, domnii mei,
La tinerii clericiei?

Vreți, ca ei dacă-or eși
Și în lume s'or popi
Încă se nu mai cetescă
Vre-o gazetă românescă?

Ori dóră n'aveți pãrale
Se vė aduceți diare?
Ori pe șefu-'l imitați,
De nu vė prenumerați?

Eată, domnii mei, se știți,
Cetiți și vė procopsiți
Și vė păziți ca de foc
De foitele de joc.

Jocul de cărți nu-'i de voi,
E de ómenii greoi
Cum-'s domnii canonici
Și Ovreii cu limbrici!

Din Gherla, puiuțule,
Du-te tu drăguțule
În Têrgul-Mureșului,
Du-te-acuma până-'ți spuiu.

Că protopopul unit,
Hosszu Basil cel cinstit
Vai de mult te mai dorește
Se-'l joci una ciobănește.

Jócă-'l dară, eată-'ți spui,
Că ți-a da el bani destui,
Că și lui îi dau mulți proști
Cari vreau a se face popi.

Și el banii îi primește,
Dar' la Blaj nu isprăvește,
Chiar nimic, ci papă banii
Ce-'i stórce de pe golanii.

Ear' golanii de-au curaj
Se arete lucrul la Blaj,
Cum cinstitul protopop
Îi despóie chiar de tot.

Blajul tace, dómne dus
Cu buricu-ntors în sus,
Cu gândul la convertire
Pentru drăguța unire.

Mai bine-ar fi, Blajule,
Se-ți pui tu gândurile
Poporul se-l cultiveți
Și pe trântori se-nfrânezi.

Hop! Mărcuț, calce-te vaca,
Jocă și la Petrilaca
Lui chir Gerasim Aron,
Care-î minunat cocon.

El ca protopop uniat
Spre cultură aplicat,
N'are-n lume nici un dor
Decât sôrtea școlerilor.

Drept, că și are în tract
Școle de invidiat
De le veți, te minunezi,
A lui e cu trei păreți.

În ferestri e cu hârtie
Ca ciuma-n ea se nu vie,
Sfântul sôre întră-n ea
Prin păreți, pe unde vrea.

Deci, Mărcuț fă un voiaj
Pân' la vlădica din Blaj,
Și-î spune, că chir Aron
E un minunat cocon.

Dar', fiind că chir Aron
E un prea zelos cocon
În trebile celi școlare
A căduț în gălbinare.

Deci, vlădica se-î cetescă,
De bóle se-î mântuescă,
Și lui se-î dee poruncă
Să se lase d'astă muncă.

Continuu de va munci
Lesne póte nebuní,
Atunci cine-a face clacă
În vestita Petrilacă?

Lase deci în mii de bóle
Netrebnicele de școle
Și jóce, dar' jóce bine,
Pe sub ciur, Mărcuț, cu tine!

Hop, puiuțul ursului
În țara Bihorului
În comuna Szombatság,
Jocă Marcule cu drag.

Hop! că domnul protopop
Venter Lajos, hop, hop, hop!
Care șede-n Szombatság
E neprețuit iosag.

El e patentat măgariu
Și vestit de cămătariu,
Renegat urít, posnit,
Cum e mai bun de pârlit.

Fata lui (pupă-o-n gură
Că-î crescută cu prescură),
Și cinstita-î preutésă
Vorbesc limba cea alésă.

Ele nu vor românește,
Decât numai ungurește
Și juca și, și vorbí,
Jócă-le Mărcuț aci,

La petreceri românești
Cu ele nu te-ntâlnești,
Dar' la celca jidovești
Le afli când nu gândești.

Învêrte-le deci Mărcuț,
Nu cota că ești desculț,
Învêrte-le drăgălaș
Un mic, jidovesc csárdăș.

Și, Mărcuț, când li juca,
Strigă-le tu ca așa:
Ha megeszi prescura
Vațe rumun a juca.

Ha pedig vorbe rumunye
Kisasszony nu place tyine
Akkor mere la dracù
Te büdös kisasszonyù!

Marcule, nu fi barbar,
Mergi în varmegia Szatmár
La un om de omenie
Care șede-n Medișie.

El Klintok se iscălește
Și mari fapte sêvêrșește:
Ca notareș cercual
El rânchiază ca un cal.

Pe preoți batjocorește
Și pe dascăli mi-î silește
Ungurésca s'ó propună
În loc de limba străbună.

Vre-un cuvânt, românește,
Cu-a lui bot nu mai rostește
Cât netrebnica lui gură
Par'că n'a mâncat prescură.

Deci învêrte-î puiule
Se-î pârăie ósele,
Și-î împinge cu laba
Unde-a dus mutul iapa!

Hop și țup Mărcuțule,
Mergi pe Crișul repede
Lângă Oradea cea mare
Unde este o Bottă tare.

Hop, că-n Gireș lângă Criș
Unde crește mult macriș,
Samuil Botta popește
Și norodu-î proslăvește.

El, ca un popă uniat
Află cu cale și sfat,
Se sape necontentit
Sub popa cel neunit.

Și în rîvna lui cea mare
Află cale și cărare
Pe neuniți se unescă
Pe uniți se-î calvinescă.

Jócă-'l dar' fără de milă
 Și-i ți: Botta Samuilă
 Ai grije de turma ta
 Nu-ntra în a altuia.

Nu-'i manieră creștină
 Se întri-n turmă străină,
 Părăsește astă cale
 Că-'i vai de cóstele tale!

Au dór' ție ți-se pare,
 Că faci o bravură mare
 Băgând zizăni și cértă
 Între fii unui tată?

Că ești botă, o știm bine,
 Dar' cu bota dăm în căne
 Ori o frângem prin mijloc
 Și o aruncăm pe foc!

Hop, Mărcuț, de doi gritari
 Jócă-n comuna Drambari
 La Acsente dascălul
 La Anca jucăușul.

Că el la jocul în cărți
 Dă purcelul din cotet,
 Apoi ca creștin curat
 Postește neconturbat.

Dă-'i Mărcuț cu ciuru-n cap
 Și mi-'l légă la proțap
 Pân' a uita ferbelul
 Și și-a scóte purcelul.

Hop, Mărcuț, nu face greș'
 Jócă-n Ciugudiu pe Mureș
 La popa Muntean Clement,
 Care-'i om plin de talent.

Hop! că cinstitul părinte
 Face slujba-n trei cuvinte,
 Apoi merge la popici
 Jócă-'l Marcule aici!

Jócă-'l și-'i spune puiule
 Se slábescă cuglele
 Și se-'și facă sămădașul
 Mâncaiar rușinea nasul!

Marcule sprinten la joc
 Jócă popii Ghighimoc,
 Care-'i om fără greșele
 Și bicherește-n Săcele.

El e zdravăn domnișor
 Și se scrie Ion Odor,
 Dar' palinca și vinul
 I-'s dragi ca și sufletul.

Ca cărturariu luminat
 Cu cărți umblă treaz și beat,
 Și pentru un tuz de dobă
 Și-ar da și darul de popă.

La ferbel când împărțește
 De norocu'l părăsește,
 Pune mâna pe părăle
 Și de nu-'s a dumnisale.

Comaniștii, prea firește,   Ia-l și tu Mărcuț de barbă
 Dacă vęd, că nu glumește,   Și-l învață om de treabă,
 Îi smulg barba cea sfințită   Dór' va lăsa cărțile
 Și cóma cea proslăvită.   Bătaia și glăjile.

Ear' de nu s'a îndrepta,
 Marcule, măria-ta,
 Du-l cu tine la poiană
 Și-l dă dracului pomană!

Urzică Scandalografescu.

Tribuna și Telegraful Român, 'și-au spart în rubrica »Tipuri contimporane«, pe întrecutele, capul de zidul etimologic al termenului »Pițigoiu«, și totuși peatra înțelepciunii lor despre proveniența »Pițigoilor«, e mai falsă de cât dinții cocónei Sfecla.

Termenul »Pițigoiu« e de proveniență șismatică, și-și are de tată legitim pe unitul Basiliu Ardelean, de present

cancelist la judecătoria regie din Sibiiu, și membru activ al parohiei neorustice dela Pórta-Turnului. Acesta, încă pe la anii 1860—5, decâte-ori se întâlnea pe stradele Sibiiului c'un popă, care după-ce se îmbrăca în revereandă, nu-l mai vedei, dicea: Ear' a sfințit Șaguna un „pițigoiu“ de popă!

Care va se dică, nu Diamandi Manole e tata „Pițigoilor“, precum susține Tribuna și Telegraful Roman. Diamandi Manole, din contră, are meritul netăgăduit mai mare, că el, la congresul electoral din 1874/5, dór' chiar ca se facă și cumnatu-so N. Cristea servitii, a ridicat terminul „Pițigoiu“ la valóre constituțională în biserica română gr. or. din Austro-Ungaria. El a dat adecă, întregei partide electorale a lui Popea numirea colectivă „Pițigoii“, și asta din motivul, pentru-că în acea partidă se aflau tot urieși d'un cöt cu barba cu tot.

Dar': „Nime se nu cadă în grópa altuia!“ Diamandi Manole, pretinsul autor al lui „magnum etimologicum pitigoiorum“, care la congresul electoral din 1874/5 se uita la „Pițigoii“ cu disprețul, cu care leul se uită la măgar, ađi e Macmahonul Pițigoilor. Tot acei Pițoi adecă, care în 1874/5, prin hărnicia lor, au păpat lui Popea metropolia cu băbacul, fac ađi partea activă a „Institutului tipografic“, pe al cărui comitet de direcțiune, după spusa lui Slavici, îl presidiază Diamandi Manole.

După căderea lui Cristea din Olimpul Telegrafului Roman, „Pițigoii“ și-au turtit nasul, și înfățișau pe bolnavul de lângă lacul Vifterzdei, care striga: „Dómne, n'am om, care se mă arunce-n lac!“ În urmă s'a aflat și omul. Omul Diamandi Manole, și omul Slavici, au venit, și au aruncat pe Pițigoii în lacul „Institutului tipografic!“ Diamandi Manole le-a procurat sēmēnța de bostan, din care trăiesc, și

vulturul literar Slavici îi ridică sub aripile sale până la cele mai înalte regiuni ale opiniunii publice.

„Luminătorul“ are deci tótă dreptatea: Pițigoii sânt factorii activi ai Institutului tipografic și „Tribuna“ e organul lor! Ear' Slavici, în aprecierea valórei Pițigoilor, umblă pe niște căi, pe care încă nime n'a ajuns acolo unde a voit se meargă. Pițigoii, de a căror valóre literară, socială, economică, politică, etc., atâta se încântă Slavici, nu's altceva, decât niște fabricanți de falimente. Oamenii aceia, decâte-ori au pâșit pe arena publicității, în tóte întreprinderile lor au dat bancrot. Ei, cu influința lor socială, au dus pe Popea în congresul electoral din 1874/5 la falimentul metropolitan. Din ei s'a născut „Foița Telegrafului Roman“ cu coliva-n spate. Al lor a fost „Calendarul Bunului Econom“, care se vindea cu chilo la sălămari, și, dup'o etate de 36 de luni, a ajuns la săpă și lopată. Din activitatea lor sinodală s'a ales biserica noastră cu casa lui Bechniț, sub ale cărei temelii domicilează cei mai maturi cloțani gr. or. În urma influenței lor supratribunistice s'a șters Popea, în congresul din 1886, cu mitra archieriei preste buze, etc. etc.

Așa's Pițigoii, și așa-î cunóște lumea română din Austro-Ungaria. Ear' Slavici, acest Mesia al Pițigoilor, susținând, că toți aceia, dela Dr. Barcian până la Dr. Maier, cu care el face atâta paradă literară în colónele Tribunei, sânt literați, își rischează tótă escelenta sa reputațiune literară, și cu vreme el însuși, prin încrucșarea darvinică cu ideile Pițigoilor, devine un pițigoiu literar!

Nu-î consult a purta pe niște fabricanți de calendare necăutate; pe niște plagiatori de articlii publicați în „Foița“ de odinióră a Telegrafului Roman, dar' necetiți de nime până la sfârșit, și pe Dr. Maier, a căruia activitate literară

consta în ascuțirea cerusei, cu care Armean coriga Telegraful Roman, mereu în proțapul Tribunei. Din pîțgoiu nu faci vultur până-î codubătura cu códă și códă cu porc, ear' Slavici, care s'a obicinuit a presenta în colónele Tribunei, ađi pe unul, mîne pe alt pîțgoiu d'úñ vultur literar, făcênd aceasta, își taie tot câte-o bucățică din códă reputațiunei sale literare!

Stichuri celebre cu fotografia-n spate!

Între artele patriotice ocupă rangul suprem și arta, de a învăța pe altul, ceea-ce tu însuși nu ștí!

Moldován Gyergely.

Se mă calce vaca cea neagră, dacă idea mea despre tipic, se póte măsura cu negrul de sub unghie!

BCU Cluj / Central University Library Cluj
Dr. Maier, protopop.

Dacă nu m'ar chiema Mircea, hărnicia mea ar putea purta și ismene!

Protopopul Cohalmului.

Cu apa Tribunei, în care Slavici a scáldat p'un lepros ca Petrovici, un om cinstit nu se mai póte spéla!

V. Babeș.

După atâta ceartă, reuniunea femeilor din Arad ar trebui se póte numele: Reuniunea sócrelor din Bordeiu!

Cocóna Gurădulce.

Cu jalba-n proțap, încă nime n'a reușit la consistoriul archidiecesan din Sibiiu. Trocarii din Brașov, care mereu umblă cu streangurile pe spate, dacă vreau protopop, pentru ce nu jertfesc un streang și pentru consistoriul archidiecesan din Sibiiu!

Archiereul Mihu.

Stan Pătitul.

Din puțin ajunge omul la nimica, și adeseori din nimica se alege lucru mare. Dascălul din Ghiceni, un tiner voinic și frumos, însurându-se în vara trecută, și-a luat de nevastă pe cea mai frumoasă și bogată fată din sat. Căsătoria s'a încheiat din iubire. Amândoi se iubiau atât de tare, încât părinții lor se temeau, că aceia se mănâncă unul pe altul din iubire.

La două, trei săptămâni după cununie, pleacă dascălul cu dascălița la oraș, ca se-și petreacă, și se-și mai și cumpere una-alta pentru trebuințele căsii. Într'o pravălie ôre-care, cad ochii dascălului p'un leagăn domnesc, în formă de calesă, cu patru rôte, și cupțușit cu mătasă albastră. — Tu Florico — ȃice dascălul — hai se ne cumpărăm un leagăn de acestea! — Bine ȃici Tódere — rêsponde Florica — hai se ne cumpărăm unul!

În deplină armonie cumpără amândoi leagănul cu 25 fl., îl pun în car, se pun și ei, și pleacă cătră casă.

Pe drum, după multe alte povești, ȃice dascălul: Tu Florico! Tóte ca tóte, dar' de leagănul ce l'am cumpărat, mă bucur fără măsură. Las' că-n est-fel de leagăn n'a dormit neam de om din satul nostru, când voi vedea eu însê pe Toderica nostru resfățându-se în atare leagăn, eu, de bucurie, o se-mi saiu din pele!

— Ce Toderică? — Floricuța, vrei tu se ȃici!

— Tu, dacă mă iubești Florico, trebuie se-mi faci un fecior!

— Ba tu Tódere, dacă mă iubești, trebuie se mă lași se fac o fată!

— Mie nu-mi trebuie fată!

— Mie nu-mi trebuie fecior!

— Ba tu vei face fecior!

— Ba eu voi face fată!

— Se știu eu Florico, că tu nu faci fecior, ci fată, atunci eu mai bine fac puzdării din leagăn!

— Fă tu puzdării din leagăn — eu tot făc fată!

— Tu, nu fi próstă!

— Ba tu, nu fi nebun!

Estmod s'a continuat cearta între dascălul și dascălița, până-ce căruța a intrat în curtea școlii, unde locuiau. Aici

îi aştepta mama dăscăliţii şi sócra dascălului cu odaia încălţită, şi cu cina gata. Întrând amândoi în odaie, dăscăliţa, cât a vădut pe mamă-sa, a început a plânge nemângăiată, şi, vărsând şiróie de lacrimi, s'a aruncat pe divan!

— Ce-îi draga mami de plângi tu aşa tare?!

— Hâ! hâ! hâ! . . .

— Da vorbeşte scumpa mami, ce-îi?

— Hâ! hâ! hâ! hâ!

— Se-ţi spun eu sócră dragă — întrerupe dascălul! Ne-am cumpărat un leagăn domnesc dela oraş, şi ne-am sfădit pe drum, că ce se punem în leagăn? Eu am đis fecior, Florica a đis fată. . . .

— Aşa-îi Florico?

— Aşa mamă dragă — eu vreau fată, hâ, hâ, hâ!

— Şi eu vreau fecior — replică dascălul!

— Dumnia-ta n'ai se vreî nimica — duplică sócră-sa, fata mea va face ce-îi place ei!

— Ba va face ce vreau eu, că eu îi sum bărbat, şi bărbatul e capul femeii!

— Fata mea n'are lipsă de cap, ca se facă fată — şti dumnia-ta!

— Atunci mie încă nu-mi mai trebuie fata dumnitale!

— Nu?

— Nu!

— Hai Florico acasă!

Sócra dascălului prinde pe Florica de mână, pleacă cu ea acasă, şi dascălul rămâne cu leagănul în şcolă!

În điuva următoare, pleacă dăscăliţa cu mamă-sa la protopopul, şi însinuă procesul de despărţire, din motivul urei nedomerite. Procesul se încinge între dascălul şi dăscăliţa, şi protopopul iute şi degrabă îi descinge pe amândoi. Mai demult adecă, până-când noi ceşti de legea gr. or.

n'aveam procedură prescrisă pentru casuri de despărțanie, procesuanții, până-ce mai aveau câte ceva, nu ajungeau la finea procesului. Ați însă, procesele de despărțanie se pertractează sumar și, când se găte, procesuanții încă nu mai au nimica.

După 8 luni, protopopul a adus delibăratal pentru desființarea totală a căsătoriei între dascălul și dăscălița, din motivul urei nedumerite, un motiv, care, după pravilă, e cu atâta mai canonic, cu cât o parte procesuantă e în stare a produce în protopop, prin plătire potrivită, ura cuvenită cătră ceealaltă parte.

În săptămâna trecută, a chiebat protopopul pe ambele părți la publicarea deliberatului. La ziua numită, se prezentează înaintea protopopului dascălul cu sócră-sa — dăscălița era bolnavă. Protopopul cetește deliberatul de despărțanie, și ambele părți se dechiară mulțamite. Asta, între altele, și din motivul, că ambii procesuanți se aflau deja în acea stare materială, în care omul nu mai e în stare a abona batăr Calicul, necum se mai pórte și procese.

Dascălul era trist, dar' sócră-sa plesnea de bucurie, c'a învins!

Sosind sócra dascălului acasă, află pe dăscălița în patul nașterii, plângënd. — Da ce plângi draga mamii?

— Cum se nu plâng mamă, că am făcut pe voia bărbatului, și am născut un fecior — hâ! hâ! hâ!

— Neci grijă, scumpa mamii, — dascălul numai e bărbatul têu, — tu ești despărțită.

Auđënd Florica, că-i despărțită, nu trece o jumătate de óră și — de bucurie — mai naște și o fată.

Gemenii erau bine desvoldați, sănătoși, și d'o rară frumsețe.

În urma acestei ironii a sorții, neamurile dascăliței se adună la sfat, trimit după dascălul, acesta vine cu leagăn cu tot, și-n lipsa de al doilea leagăn pun amândoi copii în leagănul de pricină, ear' deliberatul protopopului l'ar fi vândut cu prețul jumătate, dacă ar fi aflat cumpărători!

Popa Colac cu popa Pupăză.

Colac: Ce ȃci tu sȃte la „preoții cercuali“, ai episcopului calvin Szász Domokos, despre care gazetele nȃstre scriu atȃtea mirȃzȃnii? Ce fel de lifte o se mai fie și aceia?!

Pupăză: Ce altceva, decȃt preoți, care umblȃ cu cercuri prin țarȃ, ca Moșii din Munții-apuseni!

Colac: N'o c'ai găsto! Aceia sôte au se fie apostolii maghiarisării în acele părți, pe unde Maghiarii sânt risipiți, ca făina orbului, printre Sași și Români!

Pupăză: Ei, și Maghiarii risipiți, ca făina orbului printre Sași și Români, sânt niște descheiați, și tot ce-î descheiat se leagă prin cercuri laolaltă, prin urmare „preoții cercuali“, nu pot fi altceva, decât preoți, care umblă cu cercuri!

Colac: Atunci neci noi n'ar trebui se stăm cu mânilor-n sîn. Metropoliții și episcopii noștri încă ar trebui se urmeze exemplul episcopului Szász Domokos, și se sfințască la preoți cercuali. Noi încă avem destui Români descheiați, în toate părțile țării!

Pupăză: Noi și voi sôte, aprópe de 200 de ani avem atari preoți cercuali. Diferința e numai, că noi îi facem din moralști, până-când voi îi faceți din berbeci, dar' unii și alții-s preoți cercuali!

Colac: Tu se vede, că ai ađi amețali de concept sôte! Berbecii noștri, și țapii — pardon — moralștii voștri, pe unde umblă, fac dóge din națiune, până-când preoții cercuali ai episcopului Szász, au chieamarea de a stränge dógele naționale risipite la un întreg!

Pupăză: Pagubă de cercuri!

Colac: Ei, și de unitatea națională, din care berbecii noștri și mojiții — pardon — moralștii voștri, fac petece confesionale, nu-î pagubă?

Pupăză: Tu d'un timp încóce, tot de proselitism visezi sôte! Pare că tu redigezi Telegraful Roman. — Las' tu pe Românul, caruia-î place popa, se creadă-n popă, și căruia-î place preoteasa-n preoteasă. Fructele credinței nu se seceră-n lumea asta, ear', ca se fim Români, n'avem lipsă neci de credința voastră neci de a noastră!

Colac: Slăbește-mă cu așchia din Telegraful Roman, și mai bine uită-te tu la bârna din Foia Bisericească a voastră. Altcum tu trebuie se ști, că pe Telegraful Roman și Foia Bisericească, decând există, nime nu le-a cetit, decât la poruncă mai înaltă! Cu atari gazete nu facem noi brânză.

Pupăză: Și dór' tu cređi, că episcopul Szász, cu preoții săi cercuali, va face v'o brânză?!

Colac: Destul, dacă va face și numai strepeđi!

Pupăză: Ei, dar' atunci 'i-s'a și împuțit brânza, pentru-că numai din brânza împuțită ies strepeđi!

Colac: Bine bine! Te-oi vedea eu pe tine, cum te vei mai înțelege tu, ca pân'acum, cu Ungurii, care trăiesc printre noi în deplina armonie, după-ce preoții cercuali ai lui Szász îi vor învăța se vorbească numai ungurește?!

Pupăză: De asta nu mă dore capul? Ungurii, care trăiesc între noi, sânt mare parte numai niște flămânđi, și flămândul, ca se nu móră de fóme, cerșește-n tóte limbile.

Colac: Amin! — Dar' eu mă duc sóțe, că ađi plec la Cohalm.

Pupăză! Drum bun! — Dacă veđi pe protopopul Mircea, spunei se-'și ție pupăza, și se nu mai facă larmă-n gazete cu activitântălăutatea sa sinodală!

Cocóna Gurădulce.

Câț, că despre voi nu scrie sfânta scriptură: „Bărbatul e capul femeii!“

În vechime, nu ȳic ba, că sfânta scriptură, cu prescrierea: „Bărbatul e capul femeii“, n'o fi exprimat adevărul, aȳi însă sânt rari acele femei, care mai dau pe acel adevăr scriptural a ceapă degerată. „Tempora mutantur“, sau pe românește „e demult, decând lupul era încă cățal“. Aȳi femeile dispun de capul, pe care scriptura li-l împune, după-cum le place, și adese ori îl pun în locuri, de care ori-care nas neatacat de catar se ferește, ca dracul de tămâie. Câț!

Eu cunosc o grămadă de bărbați, pe care Neamțul îi numește „Pantoffelhelden“ ear' Românul „tăpălaga lui Isaia dântuește“! Aceștia sînt în căsătorie tot aceea, ce e la car róta a cincea, și despre atari factori înzădar mai strigă sfînta scriptură: „Bărbatul e capul femeii“. Căt!

Dar' vorbă veche: „Dela cap se'mpute peștele!“ Dacă bărbatul nu are puterea de a infrâna instinctul de guvernare al femeii, aceasta devine despotă, și el sclavul căsătoriei. Căt!

Între eroii lui papă lapte, care, decînd popa l'a purtat cu nevêsta după ei pe la icône, au dat scriptura de rușine, ocupă coconul Sfeclescu primul rang. Coconul Sfeclescu, decînd s'a însurat, n'a trăit numai sub pantof, dar' adeseori și pe sub pat. Căt!

Alaltăeri plec c'o nepótă d'ale mele, ca se facem cocónei Sfecla o vêdută. Ajungênd la cuarțirul cocónei Sfecla, aflăm ușa încuiată. Eu trag clopotul, servitórea ne deschide, și eu o întreb: Ce-i fă, de încuiați voi ușa la ameați? Am încuiat ușa — rêspunde servitórea încet și perplexă — pentru-că nu știu ce a greșit domnul, de dómna l'a băgat sub pat, și mă temeam se nu între vr'un strêin se-l vadă. Dute — đic cătră servitóre — și spune dómnei, că io-'s, și vreau se-'i fac cu nepótă-mea o vêdută! Servitórea fuge înainte, și spune cocónei Sfecla, asta-'și dă tótă silința se scótă pe coconul Sfeclescu de sub patul, unde l'a băgat cu forța, dar' inzădar, tocma când întram noi în odaie, coconul Sfeclescu striga de sub pat: „Nu ies, pentru-că vreau se arêt la lume, că io-'s stăpân în casă!“ — Mițuluc!

Scântei și cenușă din filosofia doctorului Annariu.

BCU Cluj / Central Library Cluj

Omul ar trebui se porțe ochii în ceafă, pentru că el,
eo ipso, vede ceea-ce se întâmplă dinaintea lui!

* * *

Căsătoria între un tinăr frumos, dar' avar, și o fată
urâtă, dar' bogată, nu e altceva, decât o promisiune re-
ciprocă în scopul unei încelăciuni plăcute!

* * *

Dacă e o virtute creștinească, ca stânga se nu știe
ce face dreapta, atunci eu nu'nțeleg, pentru ce omul n'are
tôte 10 degetile la mâna cea dreaptă!

* * *

Dumnezeu a lăsat plopul, numai ca țigani se aibă
din ce face linguri!

* * *

Teoria lui Darwin, despre proveniența omului dela maimuță, e și din acel punct de vedere falsă, că o mulțime de indiviți, numărându-și genealogia strămoșască, n'o duc mai departe decât până la măgar!

* * *

Popa, care n'are oi, își face din laptele credinții brânza!

Popa Condac cu popa Prohod.

Condac: Cugetă tu frate, ca mâne-'s Paștile, și-n tot decursul Păresimilor, pe mine încă nime nu m'a chemat se-'i fac o sfeștanie, necum se capeți tu vr'un sërindar!

Prohod: A trecut timpurile, când sfeștăniile creșteau pe toate gardurile, și sburau sërindarele fripte; executorii de dare ai lui Tisza, cu vreme, o se scôtă încă și dela vițlul de sub vacă dare de consume!

Hai schimbăm.

Hila: Da ce-î Fluture, tu ai fost închis?! și pentru ce?

Flutur: Pentru-că am furat o găină, — dar' pentru ce te-au închis pe tine?

Hila: Pentru-că am umblat la cerșit!

Flutur: Ți-am spus eu ție, că cerșitul nu-î de tine!
— Hai schimbăm, eu plec la cerșit și tu la furat, dór' sântem mai norocoși!

Reamintire plăcută.

Nevésta: Mai aduci-ți Ioniță, din când în când, de timpul acela fericit aminte, când eu eram mireasa ta?!

Bărbatul: Cum se nu-mi aduc eu aminte de timpul acela fericit, când noi încă nu ne luasem laolaltă!

Scurtarea pedepsei.

Județul: Ce-mi veniți cu satul întreg pe cap?

Țăranul: Nu venim cu satul întreg, domnule județ, venim numai câți se cade. Dumnia-ta, domnule județ, m'ai judecat la închisore pe 30 de zile, acum fiind însă timpul sēmănăturilor de primăvară, și vremea scumpă, 'mi-am adus cu mine încă 29 de inși, se ședem o zi, și se mergem acasă!

Tot omul se audă și se-nțelege!

Primirea numărului 2 al Calicului obligă. De aceea vom privi pe toți cei-ce nu ne retrimis acest număr de abonați ai noștri, și vom încasa abonamântul, ca și în anii trecuți, prin ramburză, Postnachnahme, postautalvány, ceea-ce face o diferență de preț de 21 cr.

Cei-ce însuși sânt calici, și doresc a avea Calicul numai din iubire cătră deaprópele, adresându-se la redacțiunea noastră, îl vor primi cu prețuri reduse, și-l pot plăti ori-când, până-n 1 Octobře a. c.

Făcând ~~estmodj tóte inlesnirile, dícem~~ Omule, dacă nu vrei se ai Calicul, sau n'ai cu ce-l plăti, retrimite-ne acest număr, și rămâi om de omenie!

Cererile pentru prețuri scăđute, sau moratorii, se adresează la redacțiunea noastră, ear' abonamentele la :

Administrațiunea Calicului.